

בשנר

ידיעות קיבוץ הזרע - ל' בשבט התשע"ח - 15.02.2018

לטיול יצאנו קלמנטינות אכלנו | עמוד 14
דיווח מטיול קיבוץ 2018

קר בחוץ, חם בלב, ואצל השכנים - עשן | עמוד 4
על קמינים וסביבה

שו"ת | עמוד 16
10 שאלות ותשובות עם אסתי הזארי

לזכר תמר לפידות | עמוד 6
נפרדים מתמר, משפחה וחברים

כל ילדינו (כמעט) לאחר האיחוד המרגש

את הניסיון שלנו כהורים התחלנו לפני 8 שנים. נורא רצינו בן אבל כשנולדה בת התאהבנו בה ממבט ראשון. נשארנו עם השם שבחרנו לבן ושינינו אותו קצת בהתאם לנסיבות. כשבאנו לשחרר אותה הביתה היא לא הייתה לבד ויחד איתה היו עוד שלוש מהאחיותיה. היא רצה אלינו בצורה מגושמת, עדיין לא לגמרי שולטת על תנועת הרגליים ואנחנו התאהבנו.

כשהגענו הביתה היא הייתה צריכה להתרגל לסביבה החדשה ובלילה הראשון היד של דני לא ירדה ממנה כל הלילה. ככול שהיא גדלה התאהבנו בה יותר ויותר, היא צברה ביטחון בסביבה החדשה, כבר היה ניתן לשחק איתה ודני קיבל בחזרה את היד שלו למשך הלילה. אלבומים שלמים צילמנו

אותה, מכל זווית אפשרית, ולא נתנו לאף אחד להרים אותה מלבדנו.

ואז הגיעו הילדים ואת המהפכה שהיא עברה ניתן לתאר על ידי הפתגם "מאיגרא רמא לבירא עמיקתא". היינו מותשים, עייפים ובעיקר ליבנו נשבה אחר ייצור אחר, קטן, מקסים וכתום. כבר לא היו טיולים ארוכים לפארק והצילומים היחידים שהיא קיבלה היו כאלו שבהם אריאל מושך בשערותיה או מקבל ממנה ליקוק לפרצוף. לאט לאט התקבע סטטוס קוו חדש והיא מצאה את מקומה במשפחה הגדלה. אנחנו אומנם כבר פחות שיחקנו איתה אבל את מקומנו תפסו הילדים שאיתם היא גם בוחרת לישון כל לילה.

כשהחלטנו לצאת לטיול קיבוץ היא הצטרפה אלינו מתוך מחשבה שהיא תהיה מאושרת מטיול רציני. גם ככה אנחנו כמעט לא מטיילים איתה וזה מפחית קצת את רגשות האשם. ואכן, חצי טיול עבר עלינו בשמחה. היא קיפצה לה בשדה הפתוח בין הנוריות / כלניות (תסלחו לי אבל אני עדיין לא שולטת בהבדל כמו שצריך) שתתה מים מכף ידינו ולרגע הרגשנו שוב כמו לפני 8 שנים.

אחרי ההפסקה בשקדיה הגדולה התחלנו להעפיל במעלה הגבעה. קצת מיהרנו מכיוון שהילדים כבר שמו לב לזחלים הרבים הזוחלים בשדה וחשבנו שאם ישארו בתנועה, ישארו גם רגועים. הקטנים טיפסו כמו גדולים, לא התלוננו והיינו בין הראשונים שכבשו את ראש הגבעה.

הסתכלנו על השקדיה הקטנה מלמעלה, מלאים גאווה על הטיפוס ואז, לידה, ראינו גוש קטן ולבן מתרוצץ הלוך וחזור. 'איפה פיקה?' שואל אותי דני בהיסוס ורק אז הבנו שנינו את גודל הצרה. 'לא נורא', הוא אומר, 'היא בטח תצליח לחזור הביתה לבד. 'לבד?!' אני מזדעקת, פודלים אומנם נחשבים חכמים אבל כושר ההישרדות שלה אפסי. היא רגילה לבית בלבד, ישנה על שמיכת פוך ושערות ראשה מפריעות לה לשדה הראיה. בלית ברירה חזר דני למטה והיא רצה אליו בשמחה וכשכוש זנב. האיחוד היה מרגש עבור כולנו, גדולים כקטנים ופתאום הבנו עד כמה היא חלק בלתי נפרד מהמשפחה. כנראה שצריך שיחסר לך משהו כדי שתעריך אותו מחדש.

מערכת בשער:

עורכת: נעה אלבוחר
עיצוב ועריכה גרפית: אנה אבריאל
טל: 052-3990860
דוא"ל:
bashaar@hazorea.org.il

המערכת: ביאטריס שתיל, אמנון שליסינר, זיווה סלע, בועז בש מרץ, אליאב פרייס, לי מרקוביץ, נעה אלבוחר, טובה חגי, צוות הארכיון, דני נהב, יעל כרמי, ספי מנור פלג

הגהה: מרים גרוס

תמונת שער: נעה אלבוחר

הפצה: יעל טיקטין, רינה רשקוב

דרושים:

כתבים על הנעשה בקיבוץ!

אחראי מדורים:

- תרבות ופנאי
- טיולים
- יצירה מקומית

אחראי המדור נדרשים לרכז את החומר בתחומם. למצוא ולשלב את הכותבים המשתנים במדור שתחת אחראיותם. יכולות נדרשות: לעמוד בזמן!

4 | קר בחוץ, חם בלב ואצל השכנים - עשן
על קמינים וסביבה

5 | סיום קדנציה במועצת קהילה
אמנון שלייסנר וזיוה סלע

6 | לזכר

נפרדים מתמר לפידות

8 | חלוקת מלגות לזכר משפחת מנחם

9 | עדכון פעילות שנת בר מצווה
עדכון מהמוזיאון

9 | אזכרה לדודי, אדי ועומר
יום הזיכרון ה-13

10 | יצירה מקומית

לכווץ, להרפות, לקלל / יעל כרמי

11 | תרבות ופנאי

ספרים רבותי ספרים / בועז בש מרץ'
בדיחת השבוע / ספי מנור פלג וטובה חגי
פינת התובנה / בועז בש מרץ'
בית בקיבוץ / ריימונד אליס
לי זה יצא טעים

14 | לטיול יצאנו, קלמנטינות אכלנו
עדכון מטיוול קיבוץ

15 | היה היה

זיכרונות ממשק הילדים לזכר תמר

16 | שו"ת

דני נהב בשיחה עם אסתי הזארי

ליספין וגיא רענן,

לסבים הדס וניר ולכל

הצפחה, מזל טוב לרגל

הולדת הבת

דור נעמי

נאחל בריאות, נחת והרבה

טוילים עם סבא ניר

והצפחה

באהבה מכל בית הזורע

מזל טוב לענבר

פולק לרגל יום

הולדתה ה-50

נאחל אושר ובריאות

מכל בית הזורע

מזל טוב ללאה לי לרגל

יום הולדתה ה-75.

נאחל אושר ובריאות.

אוהבים, כל בית הזורע

קר בחוץ, חם בלב, ואצל השכנים - עשן

רשמים בעקבות ישיבת מועצת הקהילה הפתוחה עם שלומי גרנוב, מנהל שח"ם (שיפור חזות המרחב) במועצה אזורית מגידו / ביאטריס שתיל

מי לא מכיר איזה כיף לשבת ביום חורף קר מול אח, ליהנות מהאש הדולקת המפיצה אור וחום. לכן השימוש בקמינים לחימום הבית הולך וגובר, גם בהזרוע. יחד עם זה גובר גם זיהום האוויר תוצרת בית. הנפגעים העיקריים הם ילדים ואנשים מבוגרים הסובלים מקשיי נשימה. לא נעים לישון עם חלונות סגורים בגלל הסירחון או לקבל כביסה עם נקודות שחורות וריח של עשן.

לאור התלונות החוזרות כל חורף הזמינה מועצת הקהילה את שלומי גרנוב מהמועצה האזורית מגידו לישיבה פתוחה לכל הקהל. נעה אלבוחר ביקשה ממני לסכם את הפגישה מעל דפי "בשער".

מי שחלם על פתרונות קסם, התאכזב. המועצה לא יכולה לאכוף את התקנים האירופאיים לקמינים ולארובות שמונעים זיהום, כי אין לה חוק עזר. אמרתי לנעה, שאין לי מה לכתוב בגלל אוזלת היד של שלטונות החוק. אך בכל זאת הנושא מציק לי עכשיו כמו כל חורף. לא רציתי להרים ידיים והתחלתי לחקור. שיחה קצרה עם **אייל מפ.ל.א ביקנעם המושבה**, שהוא בעל ניסיון רב בנושא הקמינים, הבהיר לי מה זה התקן האירופאי:

- ♦ **סוג הקמין**, בעל תקן אירופאי רצוי עם בערה כפולה.
- ♦ **ארובה עם בידוד מתאים ובגובה מתאים**: לפחות מטר מעל הגובה המירבי של הגג וגם של גג השכן במידה וגרים במדרון.
- ♦ **סוג העץ**: צריך להיות יבש, לא טרי וללא שרף. הכי טוב כמובן לעבוד עם פתיתי עץ (Pellets).
- ♦ לדוגמה, כמו אצל דני ארז.
- ♦ **ניקיון הארובה בסוף כל חורף**.

גלוריה אפרתי מאיגוד הערים הציעה שקודם כל נדרוש מהמועצה לחוקק חוק עזר המסדיר את השימוש בקמינים. טכנית אפשר להגיע לניתור מזהמים מכל קמין ולדרוש את התקן האירופאי. רצוי לדרוש חוק כזה יחד עם שכנינו בהר ובעמק. הרי גם הם סובלים מזיהום האוויר מהקמינים שלהם.

שלומי כבר ביצע סיור בקיבוץ ויש בידיו רשימה של משפחות שלהן קמינים בעלי ארובות שאינן מספיק גבוהות. **כעת נשאר לנו** להעלות את המודעות על נזקי זיהום האוויר, על הסכנות גם לבעלי הקמינים עצמם, ולהביא לידיעתם את הפתרונות הטכניים הקיימים למניעת הזיהום.

מועצת הקהילה מתכוונת להקים צוות שיטפל בנושא (יש כבר מתנדבים). לדעתי תפקיד הצוות יהיה להיות גורם מסביר ומגשר בין בעלי הקמינים ובין הסובלים מהזיהום, וכמובן לדאוג לכך שהנושא לא ירד מסדר היום עד למציאת פתרון.

עם סיום הקדנציה במועצת קהילה...

כמה מילים שכתבתי עם סיום הקדנציה במועצת קהילה / אמנון שלייסנר

אני מסיים קדנציה במועצת קהילה לאחר יותר משלוש שנים, תקופה ארוכה ומשמעותית. אמרתי את דעתי כאשר נדרש ושתקתי כאשר לא. מקווה שהבחנתי בין השניים... אני מאחל לחברים החדשים הרבה הצלחה, וגם - אימרו את דעתכם, זה חשוב. מדי פעם גם תנו לאחרים לדבר. לא כל החלטה צריכה להתקבל בדיוק לפי טעמכם. עזרו למזכירים, מנהל קהילה ושאר בעלי התפקידים לנהל ולהוביל את הקיבוץ. מדי פעם חשוב לכוון, לווסת ולהדגיש צדדים שלא קיבלו מספיק תשומת לב ע"י ההנהלה. מוניתם ע"י החברים. תקשיבו בכבוד ובלב פתוח לחברים שמגיעים למועצה - לא קל לבוא ולבקש, וודאי יש סיבה טובה לכך. לפעמים צריך גם לסרב לבקשה, עם כל הקושי. חישובו על הכלל, הפרט, העבר, העתיד, הצעירים, המבוגרים... ושוב, המון בהצלחה למצטרפים החדשים ולממשיכים.

סיום קדנציה / זיוה סלע

3 וחצי שנים כיהנתי כחברת מועצת הקהילה. היה מאד מעניין, הרגשתי שתורמת משהו לקהילה (וגם הספקתי לסרוג כמה סוודרים...). לדעתי המועצה חשובה, וצריכה לקבל מנדט רחב. שלא כמו בשיחה, יש בה אפשרות לדיונים מפורטים ומעמיקים. כל נושא שאיננו אישי/פרטני, צריך להגיע לדיון במועצה, וכמובן גם נושאים אישיים שלא נפתרו בוועדות ובמזכירות. מאחלת לחדשים השתלבות טובה ועשייה ברוכה. זיוה

פרוייקט הרחבת פלגים יצא לדרך...

לזכר

תמר לפידות

30.1.2018 – 30.4.1916

בירושליים וכשחזרתי עדיין נסעה בקלנועית והלכה בהליכון, עד שבגיל 94 נפה סבתא נפילה רצינית בבית וצחקה הרבה על כיסא הגלגלים כל הדרך לבית האבות.

הצחוק נשאר אותו צחוק כל הזמן, בכל נפילה וגם הכנפיים. ראיתי איך הן נפרשות כשהיא צוחקת.

סבתא שלי נולדה במינכן, גרמניה, בשם מתילדה, לפני מלחמת העולם הראשונה. בהיותה בת 11 החליטו אלברט ויוליה, הוריה, על צעד שהיה מאוד לא מקובל אז, הם החליטו להתגרש, ואני חושדת לפי חיזוקה המבויש של סבתא, כי הכנפיים החלו אז להתפתח בתוכה, מבלי שאף אחד ידע כמוכן.

אלברט והילדים ליאופולד ומתילדה, עברו לאסן ואילו האם יוליה גרה בקלן שם עבדה הרחק ממשפחת הוריה בדרום גרמניה ומרחק שעתים מילדיה אותם ביקרה אחת לחודש באסן. מכיוון שגירושין היו חרפה לא מדוברת, היה אלברט מודיע בבית הספר שהילדים חולים ויוליה הייתה לוקחת את תילי וליאו, לגן החיות ולפארק.

כשהחליטה תילי לעלות לישראל במסגרת תנועת השומר הצעיר ב-1936, הצטרפו אליה אביה ואחיה ואילו אימה חזרה לבית הוריה בדרום גרמניה ומשם נלקחה עמם ועם אחיה ואחיותיה וילדיהם למחנות המוות כנראה ב-1940.

סבתא שלי עלתה לארץ בגיל 18, קיבלה את השם תמר, במשק הפועלות בו עבדה לפני הגיעה לקיבוץ, התייתמה מאימה בגיל 22 לערך וזו הייתה רק ההתחלה של החיים שלה, מזל, מזל שהיו לה כנפיים.

בקיבוץ היא הייתה חולבת עיזים, רועת צאן, רפתנית, תופרת, מטפלת בגן ילדים ומנהלת משק החי ולבסוף כשהרגליים לא אפשרו לה לעבוד בעמידה, היא הייתה ל"רופאה של ספרים". כורכת ומתקנת ספרים.

כאשר נפטר יצחק בעלה של סבתא מסיבוך של ניתוח לב, הוא היה בן 42 והיא נותרה אלמנה צעירה עם כנפיים. אחר כך נפל חתנה בשבי והכנפיים ליטפו אותה וניחמו כשהשאיר באי וודאות לגורלו, את בתה, אשתו, ללדת תאומותיו, אותן לא הכיר ולחכות לו שלוש וחצי שנים עד שובו.

כשנהרג בנה של סבתא במלחמת יום הכיפורים, כבר היו הכנפיים נוכחות כל כך, עד שהיו לה קרקע אפופת שמיים והיא הייתה לאם שכולה שכבר יודעת לבחור ויכולה לעוף בכל רגע, רק לפתוח את הפה ולצחוק.

אבל עכשיו גם הכנפיים היו מופתעות: סבתא שכולה? האם יש בכלל מושג כזה בשפה העברית? ואיך מרגישה יתומה, אלמנה, אם שכולה, אישה, כשנכדה הצעיר והאהוב מת בארץ רחוקה? ומה צריכות הכנפיים לעשות עכשיו?

לפני פרידה החליטו הכנפיים להיות מוכנות, הן חושבות שכבר עלו בכל מדרגות הכאב, והנה רק עוד רגע, סבתא תצחק וסוף סוף הן יפרשו במלוא רוחבן נחלצות מגופה הכבוי, מרגליה חסרות היכולת, לשאת אותה איתן, חסרת משקל וצוחקת מעלה מעלה, כל הדרך הביתה.

כנפיים של מזל - 5.11.13 / דליה הרפז

סבתא שלי נפטרה אתמול בגיל 102, בבית האבות בקיבוץ, שבו התגוררה בשנותיה האחרונות. היא טופלה באהבה על ידי הצוות וזכתה לביקורים יומיומיים של משפחה וחברים. סבתא הייתה אישה נעימה, אשת שיחה קשובה, אוהבת סיפורים ואנשים. אתמול ישבנו סביב מיטתה והחזקנו את ידיה, ליטפנו את ראשה ודיברנו אליה בחום בזמן שנשמעה את נשימותיה האחרונות. היא הסכימה שאקרא בלוויה שלה את הסיפור שכתבתי עליה לפני חמש שנים קודם לכן:

סבתא שלי צוחקת בכל פעם שהיא נופלת על הרגליים החולות שלה. רוב האנשים לא מבינים איך אישה זקנה כל כך, מתפוצצת מצחוק בכל פעם שהיא מוצאת את עצמה על הרצפה. אבל סבתא שלי רגילה מגיל צעיר ליפול ולצחוק ומי שקרוב אליה יודע, שזה בגלל הכנפיים.

בתוך הרגליים המשותקות והנפוחות שלה מתקפלות כנפיים לבנות גדולות, נסתרות היטב תחת העור. ובכל פעם שהיא נופלת הן נפרשות והיא יודעת שהיא יכולה לעוף, לכן היא צוחקת ורק בינתיים נשארת יושבת, מחכה לעזרה.

סבתא סיפרה לי איך צלעה כשרגלה השמאלית כאבה. היא הסתדרה כך הרבה שנים, עד שבגיל 40 ומשהו שלחו אותה לבית חולים ואיכשהו, היא לא זוכרת איך בדיוק, התגלגלה לניתוח בגב התחתון שאמור היה לסדר את רגלה השמאלית.

הפיזיותרפיה לא הייתה מפותחת בישראל החלוצית וטיפולים משלימים עוד לא נשמעו, סבתא אמרה, שעד עכשיו בכלל לא ידעה שמגע חם ומדויק משחרר כאבים ובטח לא אז, מי ידע שתנועה מוקפדת משקמת? שתרגול נשימה מרפא? סבתא אמרה שלא עשו דברים כאלה, העדיפו קודם כל לנתח, לחתוך, להוציא חלקים, לתפור, לסגור ואז לשלוח אותם להסתדר בכוחות עצמם בשארית חייהם.

לא היה זמן לפינוק בדור של קשיחות, גוף לא היה רגש ורגש היה מגויס למעשים ראויים ולא לטיפול, דור של מתגברים, מזל שהיו לה כנפיים, בחיי, אני לא מתארת לעצמי איך הייתה חיה עם הכאבים וכמעט בלי לצעוד יותר על רגליה.

סבתא קיבלה תלת אופן ומקל הליכה ויכלה לפדל ולצלוע. כשהייתי ביסודי כבר רכבה על תלת אופן עם מנוע חשמלי ונעזרה גם בהליכון, וכשהגעתי לתיכון קיבלה סבתא קלנועית. המון שנים נסעה בקלנועית, עזבתי להסתובב וללמוד

בחיים יש התנסויות של פעם ראשונה. היום בשבילי זאת ההלוויה הראשונה.

כבר ראיתי קברים בחיי ושמעתי על אנשים שנפטרו אבל בחיים לא ראיתי אדם נפטר, ובחיים עוד לא ביקרתי בקבר של אדם שהכרתי, עד היום.

בתור ילדה קטנה, המחשבה על מוות זעזעה אותי וגרמה לי לחשוב על החיים בכלל ועל כך שהכול נגמר דבר שעד היום אני מעדיפה להכחיש וכשאני כאן עכשיו אני כבר לא בטוחה איך להרגיש.

כולם תמיד אמרו כמה לסבתא היו חיים קשים, כמה רעים היו התנאים וכמה מאבקים היא נלחמה... הקשבתי ושמעתי אבל לרגע לא האמנתי...לא מתוך זלזול או מחוסר כבוד אלא מהעובדה הפשוטה שסבתא היתה הבן אדם הכי שוקק חיים שהכרתי. כל פעם שסבתא סיפרה לי על סיפורים שעברה, הקשבתי עם חיוך על הפנים, כמו שהיא חייכה. היא גרמה למקרים הרעים להישמע כמו בדיחה, היא תמיד צחקה הרבה וכמעט ולא הזכירה סיפורים רעים. אז איך זה אפשרי? איך אפשר להאמין, שכן אדם שמחייך כל כך הרבה חיי חיים כל כך קשים?

אז אני לא יודעת אם חיים 'קשים' זה הביטוי המתאים. היא אכן התמודדה עם הרבה קשיים, אבל היו המון רגעים של אושר שעליהם אני מעדיפה לחשוב.

אני זוכרת שכשהייתי קטנה היא גרה בבית הקטן ליד הוואדי והיינו שכנות, אז הייתי מבקרת אותה המון אני זוכרת את כל חיות החרסינה הקטנות שהיא תמיד אספה והראתה לנינים ולנכדים, את הקולנועית שעוררה את הוויכוחים הקשים על מי נוסע מאחורה בסל, זה היה כשאני ושחר עוד היינו מסוגלות להיכנס לשם ביחד.

ואני זוכרת את האהבה הענקית שלה לחיות.שכל פעם שנכנס חתול או כלב לחדר שלה היא ישר הייתה מברכת אותם לשלום ומציעה להם אוכל כמו לכל שאר האורחים שלה.

אני זוכרת את הקסם שהיא היתה עושה, שכל פעם שראיתי אותו חשבתי מחדש לאן נעלם המטבע, ואת כל הפעמים שעוברים לבקר אצלה ותמיד יוצאים עם שוקולד ביד.

הערבים שאחרי ארוחה בחדר האוכל כשכל המשפחה יושבת אצל סבתא בחדר בבית שקמה... כל אחד במקום קבוע פחות או יותר אוריה תמיד עם הספר של החיות, מיקה תמיד עם דפים וצבעים על הרצפה, המבוגרים יושבים על כיסאות ואנחנו משחקים עם הכורסא החשמלית.

ומה הולך לקרות עכשיו? זה יהיה קצת מוזר זה לא יהיה יותר אותו הדבר...אני כל כך רגילה לעובדה שהיא תמיד שם יציבה וחזקה לא משנה מה קורה סבתא לא הולכת לשום מקום...זאת לפחות הייתה התחושה.

קשה לתפוס את זה שסבתא מתה שהיא כבר לא כאן ושנשאר רק קבר.

אפילו שראיתי את זה קורה אני ישבתי ליד המיטה שלה והייתי שם בנשימה האחרונה שלה ונישקתי לה את המצח אבל עדיין זה פשוט לא נתפס... אתמול בערב כשכולנו כבר סיימנו לבכות וישבנו מסיבי שולחן לתכנון ההלוויה, תוך

כדי כל השיתוף פעולה הזה לכבוד סבתא, שכחתי לגמרי שהיא נפטרה לפני כמה דקות, שכחתי לגמרי את המחשבות שהיו לי קודם לכן שהיא כבר לא כאן איתנו. אז אולי אני באמת לא אראה אותה שוב או אשמע אותה או אחבק אתה שוב לעולם ואולי היא באמת נפטרה אבל היא לא מתה לפחות לא מבחינתי, יש משפט אחד שאני וסבא רמי מאוד אוהבים "האדם ממשיך להתקיים כל עוד יש מי שזוכר אותו" סבא גם אמר לי אתמול בערב שבכל אחד מאיתנו יש חלק מסבתא. היום כשכולם כאן וכל אחד מאיתנו מכיל בתוכו את הזיכרונות שלו והרגשות שלו לגבי סבתא, אני לא יכולה שלא להרגיש את זה שעכשיו היא כאן ויותר מתמיד, ושוב חוזרת אלי התחושה שהיא תמיד תהיה כאן והיא לא הולכת לשום מקום.

לזכרה של תמר / לאה פלג

" לפעמים כשצערי גובר עליי", אומרת המשוררת,

"אני רוצה לומר לו, אדוני, אתה בכל העולם,

בכל העולם, ורק לא פה.

ומלבד זה, אדוני,

חיי נתונים בכפך.

אבל אלה דברים שיש להם שיעור

ואלה דברים שיש בהם טעות.

אלה דברים

שהיו מעולם."

ויהיו.

איך מתייצבים מול תהומות של כאב, תמר,

ומאיזו באר שאבת את כוחות החיים שלך.

איך מגלגלים סלע במעלה ההר בענווה ובשקט, והוא כבד מצער.

ומאין לוקחים כוחות לשחות ולצלוח מכשולים, כדי לפתוח חלון ולגלות את האור, הבוקע מן היפה, מן הטוב והמטיב הטמון בדברים.

מאין לוקחים כוחות?

ואיך ה' בחר לך תמר את השם 'לפידות', ופיזר בשבילי חיך מאבני הבוחן ואבני הנגף

ללכת ביניהן ולא להיכשל, לא למעוד ולא להתקומם. שנים ארוכות, עם כוחות שאין כלי מדידה בעולם

למדוד בהם סבל, כאב וצער.

אולי כי האדם הוא סך כל אהבותיו מול מכאוביו ובצנעה, מבלי לשבור את הכללים,

מניח אותם על מאזני חייו וכל יום מחדש, חש את הטעם, את המשמעות, את הטוב והמנחם

הצורבים בדברים, בזכותם, ומקיפים אותו בזכותו.

את אלה אי אפשר לקחת ממנו לעולם.

זהו שיעור שנוכל ללמוד ממך, תמר.

חלוקת מלגות ע"ש משפחת מנחם פברואר 2018

משפחות מנחם, כהן, קינן והקיבוץ הקימו קרן להנצחת דודי, אדי ועומר ז"ל. מטרת הקרן לעודד למידה והרחבת השכלה וזו השנה העשירית בה מוענקות המלגות על שמם של יקירינו. המלגה מיועדת להשתתפות בשכר לימוד של בני קיבוץ, חברים, ועובדים במערכת החינוך, שהינם סטודנטים הלומדים לימודי תואר והעשרה במסגרת מוסד מוכר בתחומים של חינוך וידיעת הארץ. אנחנו מפרסמים את הדברים שכתבו הזוכים במלגות;

רננה ברקאי - בת קיבוץ הזורע, בתם של אורית ויבל ברקאי
אני לומדת בחוג לחינוך בתל חי בתחומים של חינוך מיוחד ושילוב אמנויות בחינוך. הבחירה להתחיל בלימודים אקדמאיים לא הייתה פשוטה, מכיוון שרציתי לבחור משהו מדויק ונכון עבורי, ולא לעשות "מה שצריך". אחרי עבודה של שנה פלוס "בבית בדליה" בקיבוץ דליה, שהוא הוסטל לבוגרים עם צרכים מיוחדים (מוגבלות שכלית התפתחותית, תסמונת דאון, על רצף האוטיזם) הבנתי שעבודה עם אוכלוסייה כזו מאוד מספקת אותי ומתאימה לי. בחרתי במכללת תל חי בגלל הפלוסים שהיא מביאה: יחס אישי, שקט של הצפון וחברתיות. בנוסף אני משתתפת בתוכנית "תוצרת הארץ" שזו תוכנית של התיישבות בקריית שמונה של קהילות סטודנטים. אנחנו בונים קהילה אנושית ועוברים הכשרה שכוללת תכנים על קרית שמונה ועל אקטיביזם חברתי בפרט, בנוסף אנו מפעילים אירועים ופעילויות בקריית שמונה כדי להפוך אותה לרלוונטית ואטרקטיבית לכולם.

לאה קורנבליט
לאה הגיעה לקיבוץ הזורע במסגרת של תל"ם בשנת 2009. תל"ם ראשי תיבות של תעסוקה, לימודים, מגורים. תוכנית לשילוב צעירים יוצאי אתיופיה בחברה הישראלית בשיתוף של התנועה הקיבוצית, משרד הקליטה ומשרד התמ"ת. קודם כל ברצוני להגיד תודה רבה על המלגה. קוראים לי לאה קורנבליט, אני בת 29 מיקנעם. עליתי לארץ בגיל 6 מאתיופיה, נשואה באושר לחן ואמא לעלמה. עובדת מזה 6 שנים במערכת החינוך של הזורע בגן חצב. למדתי קורס סיעות לחינוך מיוחד. הבחירה ללכת ללמוד חינוך הייתה לאחר הבנה שזה בעצם הייעוד שלי. מרגישה שיש לי את היכולת לתרום בחינוך של הדור הבא. הקורס העשיר את הידע שלי בתחום החינוך ושמחה שבחרתי לעסוק וללמוד ובתקווה להמשיך וללמוד עוד ועוד.

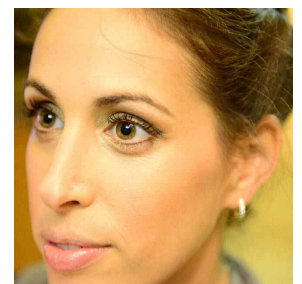

רומי ליבנה - רומי ליבנה בת קיבוץ הזורע בתם של ראוול ועינת
אחרי מספר שנים בהם עסקתי בהדרכת טיולים, כמורה חיילת ומדריכה בוגרת בחברה להגנת הטבע, והיום ברשות הטבע והגנים וכמדריכה עצמאית, רציתי להעמיק בתחום הטבע. בחרתי במסלול דו חוגי, כשהמסלול המרכזי שלי הוא ביולוגיה. במסגרת הלימודים ישנם קורסים באקולוגיה, אבולוציה, בעלי חיים וצמחים. אלה מעשירים את הידע שלי על עולם הטבע בצורה מקצועית ומעמיקה. אני מקווה לעסוק בתחום המשלב חינוך או טיפול דרך טבע לאחר הלימודים, על כן המסלול השני שלי הוא פסיכולוגיה, המספק לי אפיק נוסף. נושא שמירת טבע חשוב לי מאוד, ואני מקווה שהכלים והידע שאני צוברת באוניברסיטה ייסעו לי להמשיך בתחום.

עמית פרג בן צבי - עמית חברת קיבוץ הזורע ילידת קיבוץ עין חרוד אשתו של יונתן בן צבי

מזה כחצי שנה אני לומדת במסלול ההשלמות לקראת תואר שני ביעוץ חינוכי באורנים. תפקיד היועצת החינוכית הינו תפקיד מורכב ומגוון המכוון לממדים תוך-אישיים, בין-אישיים ומערכתיים. בלימודים נרכשות מיומנויות בתחום איתור וזיהוי מצוקות של תלמידים, מורים ומערכת בית הספר, מיומנויות שיח עם פרטים, משפחות וקבוצות, התערבויות טיפוליות קצרות טווח וממושכות יותר, מיומנויות חקירה והתבוננות. בחירת לימודים אלה, עלתה מתוך רצון להעמיק ולהתפתח בתחום החינוכי-טיפולי ובעתיד- להשפיע באמצעות תחום זה. מזה 5 שנים אני מחנכת ומלמדת בכתות היסודי- 4 שנים באזור הקריות, ומתחילת השנה- אצלנו ב"פלגים". אני רואה בפלגים "בית" ושמחה להיות חלק פעיל ומשמעותי בחינוך ובבניית דור העתיד של הקיבוץ, העמק, המדינה, העולם.... אני מודה לכם על התמיכה הכספית בהתפתחותי המקצועית והאישית.

שנת הר מצווה

קבוצת זמן חוגגת השנה את שנת הר מצווה בדרך מצניינת שמטרתה להעמיק את ההכרות בין חברי הקבוצה ובין משפחותיהם. כל אחד מהנערים והנערות מארח את חברי הקבוצה לארוחת בוקר בביתו. את ארוחת הבוקר מכינים הילדים כאשר התפריט נקבע מראש ומחולק בין חברי הקבוצה. בנוסף לארוחה משלה המפגש משקף חברתי, חידון או הפעלה. המפגשים מלווים בנוכחות הורית ואינם אמורים להיות נאלץ המשפחה המארחת.

נאחז לחברי הקבוצה המשך שנה שמאצותית!

עדכון מהמוזיאון

"שומרי הגן" פרויקט אמנות בשיתוף הקהילה

בחדשים האחרונים, הולך ונרקם פרויקט אמנות מיוחד, ממש כאן! האמנית שרון גלזברג, שמתמחה באמנות חברתית, יוצרת תערוכה מיוחדת שמשלבת כלים פרסיים מאוסף מוזיאון וילפריד, יחד עם צילום וידיאו ויצירת סאונד - הכל בשיתוף אנשים וסיפורים שיש רק בהזורע. החל מ-23.2.18, שרון האמנית תגיע לקיבוץ יום יום ותעבוד על הפרויקט שלה, שיפתח לקהל ב-10.3.18.

רוצים להיות שותפים בפרויקט?

1. נשמח לקבל רהיטי עץ ישנים שאינם בשימוש שיהפכו לחלק מיצירת אמנות. את הרהיטים אפשר להביא למוזאון.

2. בימים 26-28/2 וכן ב-4/3 6/3 - נשמח מאוד למתנדבים עם כישורים טכניים (נגרות פשוטה, תליית עבודות) לפרטים נוספים רתם: 050-4424250

3. לכל מי שיש סיפור מעניין או כל רעיון אחר שיכול להשתלב בתערוכה, מוזמן ליצור קשר עם שרון האמנית 054-3066522.

זאת גם ההזדמנות לספר שבסוף החודש תגיע לקיבוץ אמנית הודית בשם סומקשי סינג, שתתארח בקיבוץ במשך שלושה שבועות. סמוקשי תציג גם היא תערוכה במוזאון, התערוכה תכלול גם עבודה עם צמחים שנאספו בסביבת הקיבוץ.

האמנית שרון גלזברג, בתערוכה מיוחדת שמשלבת כלים פרסיים מאוסף מוזיאון וילפריד, יחד עם צילום וידיאו ויצירת סאונד - הכל בשיתוף אנשים וסיפורים שיש רק בהזורע

יצירה של האמנית הודית סומקשי סינג שתציג בקרוב במוזיאון

לכווץ, להרפות, לקלל / יעל כרמי

אולגה נראתה נהדר, חטובה, שרירית, וקטנת קומה. מה פלא שהיא מצליחה בקלות כזו להתמתח ולהגיע עם הידיים אל בהונות הרגליים? היא נמוכה. אצלה הכל קרוב.

'תתביישי ותעבדי', אמרתי לעצמי, 'את באת לכאן רק ל-45 דקות, אוי תודה לאל עברו עוד 10 דקות, 'ולה יש עוד שלושה שיעורים להעביר'. 'יורדים למזרון', אומרת אולגה וקולות חבטה נשמעים כשעשר נשים נוחתות על המזרנים.

הידעתם שקיימת אפשרות להרחיק את כף רגל שמאל אל מותן ימין, ובו זמנית למתוח את יד ימין כך שתחזיק את בוהן כף רגלי השמאלית? היא קיימת. אני נשבעת. ראיתי את אולגה עושה זאת, רגע לפני שמתחתי את הצוואר ככה, שהייתי חייבת לנוח שלוש דקות על המזרון.

בסוף השיעור, כשאנחנו נראינו פאטתיות ומושכות כמו סמרטוט נראתה אולגה כאילו עד עכשיו

היא רק התחממה, עיגלה את גופה הגמיש, הכניסה את הראש מתחת לבית שחיה השמאלי ומתחה את כף רגל ימין לפוינט.

'השיעורים כבר התחילו' מדווחת לי רחלי המוקדנית של סטודיו C, 'אבל אני שומעת שזה ממש חשוב לך ואני אוכל לשבץ אותך לשיעור של מחר ב- 10:30' וכאן מגיעה רשימה שלמה של מחירים של חודש, של שלושה חודשים, של ארבעה עשר חודשים, עם הנחה, בלי הנחה, עם 199 שייירו מה- 292 כי תשלמי דמי רישום של 199 והכי אטרקטיבי - תשעה חודשים! אני יכולה כבר ללדת בזמן הזה, אני ממלמלת לעצמי, 'את בהריון?' היא צוהלת, 'יש לנו קורס מיוחד לנשים בהריון'.

'ממי', אני מתקשרת לאיש שהצליח לקום בכוחות עצמו מהמיטה הבוקר וצלע לאמבטיה, 'שתדע לך שיש לי גם בריחת עצם, גם בעיות בקרקעית אגן, אבל אם אירשם עוד היום, לתשעה חודשים בסטודיו סי, אקבל הנחה על קורס משולב לנשים בהריון בגיל המעבר!'

'חייבת להתעמל', אני גונחת בבוקר מתחת לע. ולא מהסיבות הנכונות. מין קרעכצען עם קולות פירוק, כזה שסבתא רבתא שלי גנחה אי שם בערבות רוסיה לפני שהגיעו הקוזקים. גניחה כזו שמגיעה משרירים שלא הופעלו כבר שנים ונעלמו בתוך ענני צלוליטיס.

אנחנו מוצאים את עצמנו בבוקר בתנוחות שאפילו בקאמה סוטר לא חשבו עליהן. 'איי, כואב לי להסתובב', הוא גונח, 'אחח, נתפסו לי האצבעות', אני גונחת חזרה, ואחרי שאני מצליחה להוציא את היד מתחת לירך שלו, והוא מצליח להזיז את הרגל כדי למצוא את היד, אנחנו מתיישבים במאמץ, מסתכלים אחד על השני ואומרים: גריאטרים.

'היית פעם בסטודיו סי?' שואלת אותי רחלי מהמוקד, 'תראי', אני אומרת לה, 'הבכורה שלי בת 25, 'הצעירה בת 18 אז איפשהו באמצע'. והיא מחפשת את תעודת הזהות שלי מהמאה הקודמת, כשעוד לא היו מחשבים רק כרטיסיות. מסתבר,

שאי אפשר סתם להירשם לסתם שיעור התעמלות ולהגיע עם טרנינג וטריקו, הו לא. יש שמונה שיעורי הכנה, שרק מהשמות שלהם בא לי למות: כדור קטן, קרקעית אגן, בטן שטוחה, ישבן וירכיים והשוס המתאים לגילי המתפרק - חיזוק העצם!

לפני כך וכך וכך שנים, לא צריך להיות קטנוניים, התעמלתי אצל אולגה, בסטודיו היפה והגדול שלה במרכז חדרה. אולגה, שעברה לדעתי הכשרה של מאמנת במרתפי הק.ג.ב והקיפה את הגולאג, יחפה, בשלג, ארבע פעמים לפני ארוחת הבוקר היתה שרירית וגמישה כמסטיק בזוקה.

'לנשום כל הזמן' פקדה עלינו אולגה בזמן שאנחנו הרחבנו, כיווצנו, הרמנו ועטפנו. על הקיר בחדרי הכושר תלוי שעון שנועד לעצבן במיוחד את המתעמלות. הנה, עברה כבר רבע שעה, נשארה רק עוד חצי שעה. מתחת לסטודיו של אולגה היתה מאפייה וריחות הג'בטה, הפרעצלעים והרוגעלעך, עלו וגרמו לנו לסחרחורת. איך אפשר להתעמל כשאל החלונות עולים ריחות קקאו וקינמון?

ספרים רבותי ספרים

זיכרון ילדות יפה במיוחד

כתב חיים שפירא
/ **בועז בש מרץ**

זיכרון ילדות
יפה במיוחד
חיים שפירא

למי שלא מכיר, ד"ר חיים שפירא הנו אדם, מורה וכותב מרתק. בין ספריו המופתיים, ניתן לכלול את: "על הדברים החשובים באמת" "קהלת, הפילוסוף המקראי" ו"מחשבות לעת לילה" (יש לי את כולם). בספרו הנוכחי, אולי האישי ביותר, נותן לנו שפירא מסע מרתק אל הילדות שלו, שורשיו, אופיו ומחשבותיו.

הספר נע בין סיפורי ילדות ומשפחה אישיים, למחשבות, תובנות ודעותיו של שפירא וכן לא מעט מהעדפותיו ומושאי הערצתו התרבותיים ומאפשר לקורא ממש "להיכנס לראשו" (המעניין, החכם והמרתק).

קצת פנינים מעוררות מחשבה מהספר: הגדרתו הפרטית למושג "הצלחה"

1. להיות אדם טוב.
2. לדעת לאהוב.
3. להיות אהוד ואהוב ע"י האנשים שמכירים אותך באמת.
4. לדעת להיות חבר.
5. לדעת לקבל את כל המר בחיים מבלי להיחפז למר.
6. להיות איש נדיב.
7. להיות במצב רוח טוב רוב הזמן.
8. להיות איש חכם ומצניע לכת.
9. להיות ממש טוב בתחום כלשהו.
10. כשתסיים את חיך, יהיו רבים שיתגעגעו אליך.

מחוכמתו של הרקליטוס -

- ◆ "הדבר היחיד שאינו משתנה הוא השינוי"
- ◆ "דבר לא ישרוד עם היפוכו ייעלם"
- ◆ "אם כל אדם יקבל בדיוק את מה שהוא רוצה, מצבו לא ישתפר."
- ◆ "היה עשיר" - איזו קללה מצוינת!"
- ◆ "כל בני האדם חושבים, אך איש אחד שחושב נכון, שווה יותר מעשרת אלפים טועים"
- ◆ "כבה את הגאווה באותה הזריזות שבה תכבה אש אשר אחזה בבגדיך"
- ◆ "הכול עובר, דבר לא נשאר"

תובנות מהעבר המתאימות לאקטואליה של היום:
על תרבות חוסר הסובלנות כיום בישראל, בארה"ב ובעולם כתב קארל פופר "פילוסוף המדע":
"סובלנות ללא גבולות, תוביל להיעלמותה של הסובלנות. אם נרחיב את גבולותיה של הסובלנות ונכלול בתוכם את אלה שאינם סובלניים, ואם לא נהיה מוכנים להגן על חברה סובלנית מול המתקפה של אלה שהסובלנות זרה להם, אזי האנשים הסובלניים יושמדו יום אחד, והסובלנות ביחד איתם"
כלומר - לפעמים עלינו להיות "בלתי סובלניים" על מנת להתנגד ולבער את מייצגי חוסר הסובלנות.

על הדמוקרטיה ובעיית הדמגוגיה (טראמפ, נתניהו ודומיהם):

- ◆ ווינסטון צ'רצ'יל: "הדמוקרטיה היא שיטת המשטר הגרועה ביותר, מלבד כל שיטות המשטר האחרות שנוסו עד היום"
- ◆ קרל קראוס: "הסוד של הדמגוג, הוא להפוך את עצמו לטיפש כמו הקהל שלו, כדי שהם יאמינו שהם חכמים כמוהו"

על הבלבול העמוק הקיים כיום בין "אמונה במשהו" לבין שימוש בעובדות וחשיבה לוגית כדי לבסס דעה, תובנה וידיעה:

כותב שפירא כפרפראזה ל"אנטיכריסט" של ניטשה - "טיול מקרי בין כותלי בית חולים לחולי נפש מוכיח שהאמונה אינה מוכיחה דבר"

על תרבות דור ה-Y ועידן עודף המידע והאפשרויות:

כותב שפירא בפרק שלם, דרך המושג FOMO (Fear of Missing Out) שאף "מתכתב" היטב עם הספר הבא שאכתוב עליו "דור ה-Y" מאת תמר ועוז אלמוג.

רוצו לקרוא! קצת פחות שינה, קצת יותר חיוך דבילי והצקה לאחרים לשמוע תובנות ורעיונות...

שבת שלום!

מרוקאית אומרת לבעלה: ז'וז'ו, ז'וז'ו, קשה לי לנשום...
עונה לה ז'וז'ו: כפרה עליך, מה שקשה לך - אל תעשי.

טילפנתי לחבר ותיק שמזמן לא דיברתי איתו. שאלתי אותו במה הוא עוסק כרגע ותשובתו היתה שהוא מעניק טיפול תרמו-הידראולי לחומרים חרסיתיים, אלומיניום ופלדה בסביבה מבוקרת. מאד מאד התרשמתי מזה שבגילו הוא עבר לעיסוקים חדשים ומרשימים, עד שהתברר לי שהוא מדיח כלים במים חמים בפיקוח של אשתו....

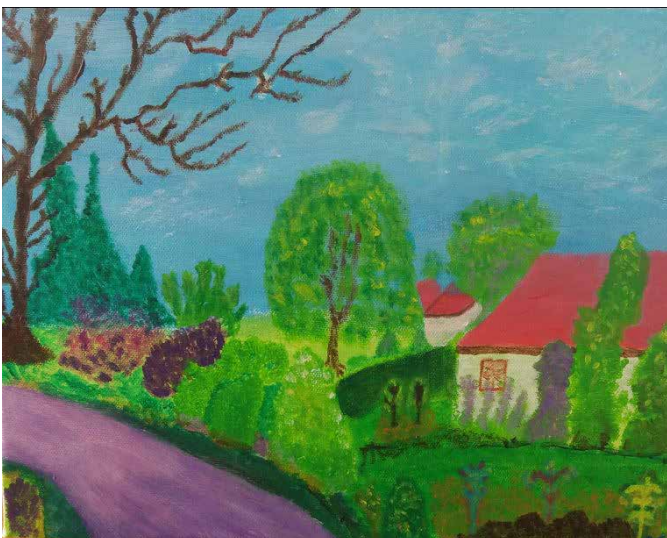
***תודה מיוחדת לטובה חגי על השתתפות פעילה במדור.

גבר נכנס לפאב ומתיישב ליד אישה. הוא מזמין לעצמו כוס שמפניה והאישה מחייכת: "תראה מה זה, גם אני הזמנתי שמפניה."
"איזה צירוף מקרים", מחייך הגבר, "עבורי זה יום מיוחד ואני חוגג."
"גם עבורי זהו יום מיוחד", משיבה האישה, "גם אני חוגגת."
"איזה צירוף מקרים", מחייך הגבר.
השניים משיקים כוס בכוס והגבר שואל: "מה את חוגגת?"
האישה: "בעלי ואני מנסים שנים רבות להביא ילד, והיום התבררתי כי אני בהריון!"
הגבר: "אני חוגג משהו דומה: אני בעל חוות תרנגולות, ומזה שנים התרנגולות בחווה אינן פוריות - אך היום כולן הטילו ביצים! איזה צירוף מקרים..."
"נהדר!", מגיבה האישה, "איך פתאום כל התרנגולות פוריות?"
הגבר: "פשוט השתמשתי בתרנגול אחר."
האישה מחייכת: "איזה צירוף מקרים..."

אחד המשפטים הישראליים ביותר כתשובה ל"מה נשמע?" הוא: "הכול בסדר"
במציאות, אין שום סיכוי ש"הכול בסדר" (הן מבחינה אישית והן מבחינת העולם) אנו עיוורים במיוחד או שקרנים במיוחד בטענה כי "הכול בסדר"
ניתן לומר במקום כך "לא, אבל אני בסדר עם מה שלא בסדר"
אגב, התשובה "הכול בסדר" עדיין עדיפה על התשובה "מה המצב?" (כך יכול להיווצר "לופ" אינסופי בו לא מבררים שום דבר למעשה לגבי מצבו של האחר...)

אוזני המן טבעוניים - שחור לבן / לקוח מספר המתכונים של נטלי הולדינג המופיע בבלוג: thevlog.co.il

מרכיבים:

- 150 גרם שמן קוקוס
- 100 גרם אבקת סוכר
- 1 כפית תמצית וניל
- 300 גרם קמח רגיל
- ביצה אחת / כף קורנפלור עם 2 כפות מים

תוספת לבצק הכהה:

- רבע כוס קקאו
- רבע כוס חלב סויה או מים

למילוי:

- לאופציה הטבעונית: שוקולד פרווה, או מילוי לבחירתכם, לא מילוי דליל מידי ורצוי שוקולדי, זה די המטרה הפעם.
- פשוט נוטלה!

אופן ההכנה

- נערבב יחד את השמן הקוקוס (אפשר טיפונת לחמם שיתרכך מעט ויקל על העבודה איתו), יחד עם האבקת סוכר.
- להוסיף את הכפית תמצית וניל ולערבב שוב, ואת הביצה/קורנפלור מעורבים עם המים, וללוש הכל יחד.
- להוסיף בהדרגה קמח ולהמשיך ללוש עד שמתקבל בצק אחיד, אפשר להשתמש במערבל עם וו לישה עבור הלישה האחרונה, על מהירות נמוכה ולערבב רק עד לאיחוד המרכיבים.
- לחתוך את הבצק לחצי ובחצי מהכמות לערבב את הרבע כוס קקאו, זה מעט מייבש את הבצק אז בהדרגה ועם תחושה של לפי הצורך, להוסיף את הרבע כוס מים עד שמרגיש נעים למגע, לא דביק אך לא יבשושי וקשה מידי.
- לשטח על ניילון נצמד (זה יעזור למנוע הדבקות למשטח), ולשטח את שני חלקי הבצק, הכהה והבהיר לשני מלבנים בגודל A4
- את החלק הכהה להניח על החלק הבהיר ולגלגל לרוחב לגליל ספירלה מוארך שהחלק החיצוני שלו כהה, לשים לב בתחילת הגילגול להכניס את הקצה ממש פנימה שלא יוצר חור מרווח באמצע בגליל.
- **המלצה** - אם במקרה הבצק מרגיש רכרוכי מידי בשלב הזה ולא נחתך כראוי, ניתן להכניס אותו ממש רק לכמה דקות למקרר, רק מעט כדי ליצב אותו, אבל לא יותר מידי, עדיף קצת רך וצמיגי מאשר קשה או יבשושי או נשבר...
- לחתוך את הגליל לפרוסות עיגולים ברוחב של כחצי ס"מ כל אחד ולרדד לעובי דק יותר ולהניח באמצע בערך כמות של כפית שוקולד לבחירתכם.
- לצבוט את הקצוות לצורת אוזן, כך ולמשיך פרוסה אחר פרוסה.
- להכניס למקרר לכחצי שעה-שעה
- להכניס לתנור ל 15 דקות על חום של 180 מעלות.

לטיול יצאנו, קלמנטינות אכלנו

הטיול שבאמת כבר הפך למסורת המשיך גם הפעם בשנתו השלישית. בנקודת היציאה לטיול חיכו לחברים קלמנטינות אור נ-ה-ד-ר-ו-ת שעל טעמן הנהדר, והעובדה שלא היה ניתן למצוא בהן גרעין אחד, הוסיפה רק העובדה שהן גודלו בפרדס הזורע. עובדה זו גרמה לי לפחות, ואולי לעוד כמה חברים, להעריך אחרת את העתיד בו לא נוכל עוד להנות באירועים כאלו ובסוכות מפירות הפרדס, כאשר זה ייצא כבר לפנסיה.

בנוסף לקלמנטינות חולקו מטפחות נהדרות (בנדנות) בשלל צבעים עם סמל הזורע מתנוסס עליהן והכיתוב "עולים לפסגות חדשות". את ההדפס הנהדר עיצבה כמובן אנה אבריאלי וזה המקום להודות לה. וכך, מצויידים בקלמנטינות ובנדנות יצאנו לדרך.

הדרך הייתה יפה ואחרי שעברנו את חניון החרובים תנועת המטיילים פתחה משמעותית. עברנו בשדה כלניות ענק שהפעים פעימה בלב כולנו. על מספר הפרחים עלה רק מספר זחלי ה"דובי" שטיילו להנאתם ורוב הילדים, שעדיין לא הבחינו בהם בשלב הזה, צעדו ללא בעיה אחרי הוריהם. בשקדיה הגדולה חיכתה לכולנו פריסה של קפה תה עוגיות ושוב, הקלמנטינות. וכך צברנו כוחות לקראת ה"עליה הגדולה". זה הזמן גם לאחרונים מבינינו (אנחנו כמובן) לצמצם פערים ביחס לשאר הקבוצה. ההמתנה במקום אחד גרמה למספר ילדים להבחין סוף סוף בזחלים הקטנים והבהלה מהם פשטה בקרב הילדים כמו אש בשדה קוצים. לכן אין ברירה, ממשיכים ללכת.

העצירה הבאה הייתה בחאן ואחריה המשכנו ל"יער האם" לפקניק שאורגן כמו כל הטיול הזה, באופן נהדר על ידי צפי, הנעורים וכיתת ו' במסגרת פרויקט בר המצווה, וכמובן רן סלומון, יניב סלע, אורי חץ, מורן קבסה, שחף דור, חן מענית, עופר זינגר וצוות המטבח. בירה, קציצות, נקניקיות, לחמניות ושוב, הקלמנטינות בפעם השלישית. מה עוד אפשר לבקש? לאחר עצירה ארוכה וארוחה דשנה, חזרנו הביתה עייפים ומרוצים.

תודה לכל המארגנים ונתראה בשנה הבאה.

ניווט לזכרו של ארז הרפז, 2017

הטקס יתקיים בשעה 11:45
שעת גג לסיים 11:45
טלפון חירום: 0508594565

הזורע

קנה מידה: 1:6,000
קו גובה: 5 מטר

Long	3.5 km	
1	31	■
2	33	■
3	34	◇
4	38	◇
5	53	/
6	37	▲
7	38	■
8	39	■
9	39	■
10	39	■
11	43	■
12	45	■
13	46	■

זה מתקרב... 16/3, יער הזורע

זוכרתי את ארז

לזכרה של תמר לפידות אנחנו מביאים כאן קטע על משק החי עליו הייתה אמונה תמר.
יהי זכרה ברוך / צוות הארכיון

חידוש נחמד במשק הילדים - ובקשה בצדו

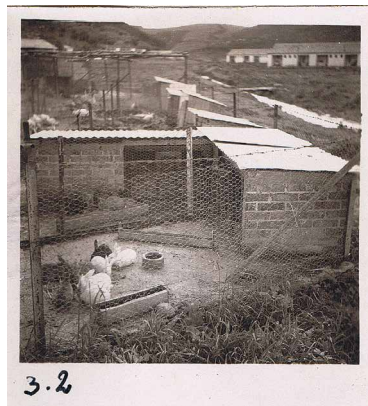
* בשער 8.9.1967

בוודאי כבר גילו הרבה חברים חידוש בארנביה שבמשק הילדים. קבוצת "שיזף" עם עלייתה למוסד עשתה מתנת פרידה לחברת הילדים - חצר לארנבות. זה מזמן שאפנו לתת לארנבות תנאים יותר טובים ויותר טבעיים משהיו להם עד כה. מעתה אין הארנבת עוד בכלובים, שבהם כמעט שאין רואים אותן, אלא הילדים נכנסים לחצר, כדי להאכיל אותן הארנבות מסתובבות חופשי מסביב לילדים ואוכלות ממש מידיהם. כך לא רק יותר טוב לארנבות - גם הילדים נהנים יותר מעבודתם. אך כפי שילדי החברה נמשכים אל העבודה עם הארנבות, כך נמשכים כעת (אולי משום החידוש) הרבה חברים אל הארנביה, ובעיקר הורים לילדים קטנים או מטפלות עם קבוצותיהן. לכן כמה הוראות והגבלות: לחצר שני חלקים, אחד סלול בחול מחצבה וחצץ, והשני הוא השטח בו הארנבות בונות בתוך האדמה מנהרות ומקומות המלטה, בשטח זה אסור לדרוך, כי בכך גורמים למפולות, הותקן גם שלט בו כתוב: "נא לא לדרוך על האדמה". קבוצת שיזף עשתה עבודה יפה מאד, וילדי החברה יודעים יפה לטפל במפעל ולשמור עליו. אנא עזרו גם לשמור עליו, שלא נצטרך לסגור את החצר במנעול. גם ילדים יותר צעירים יכולים להנות, מבלי לדרוך בכל השטח - אם תשמרו עליהם.

תמר לפידות בשם חברת הילדים

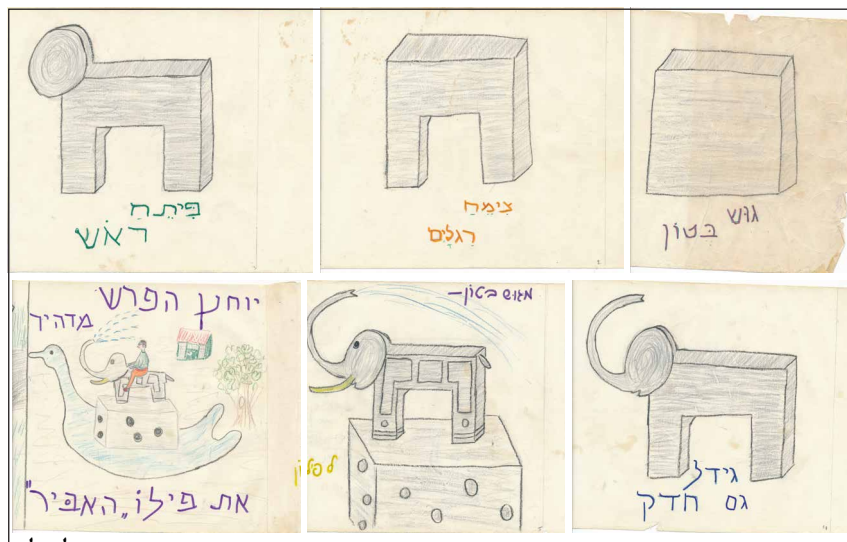
תמר נסעה לאפיקים והביאה זוג הודים

משק ילדים 1947 - 1956 חצר הארנבות והצבים ממבט מגבוהה

הארנבות במשק ילדים 1947-1956

סרט מצויר - גוש בטון לפילון

6 מהו הפיספוס שלך?

לא כל כך פספוס, אולי יותר מכך כישלון. הייתי שייכת לקבוצת אנשים שניסו להקים משהו משלהם בקיבוץ סמר שבערבה. רצינו להנחיל במקום כיוון מחשבה שנראה לנו נכון וטוב לסמר. לא הצלחנו לשכנע בדרך שלנו, נשארנו במיעוט, עובדה שהביאה בסופו של דבר לעזיבה של סמר. שמחה בכך שחזרתי להזרוע אך מי יודע היכן הייתי היום אם לא היינו נכשלים. ועוד פספוס קטן... אין לי רישיון נהיגה.

7 משהו שאת שואפת להגשים בעתיד?

לטייל בעולם וגם להתנדב. לטייל ליעדים שעוד לא הייתי בהם [איפה לא היית כבר...]. דוגמת גיאורגיה, איסלנד, ספרד, ועוד. לא הייתי עדיין בכלל באירופה. להתנדב בכל מיני דברים שלא יכולה לעשות כיום בגלל העבודה. רוצה להתנדב ב"פלגים", רוצה לבחון אפשרות לשוב להיות משפחה אומנת (היה לנו פעם ילד אומנה), רוצה לעזור לחוזרים בשאלה. כול זה כשיהיה לי זמן לכך.

8 ספרי משהו שלא יודעים עליך.

אני חושבת שאני החיילת היחידה שמפקד חטיבת הנחל כל-כך שמח על שחרורי מצה"ל שהוא ירד באופן מיוחד מהמשרד שלו למגרש של הבסיס כדי לברך אותי על שחרורי... נראה שמאוד שמח להיפטר מהצרות שעשיתי, ושהוקל לו לדעת שסוף סוף אני משתחררת. אולי גם רצה לוודא שלא אשאר בטעות...

9 תכונה אחת בך שהיית שמחה להיפרד ממנה.

זה פשוט וברור! אני זוכרת לאנשים דברים לאורך שנים ונוטרת על כך טינה מבלי יכולת להרפות, לסלוח ולשכוח. לפעמים אלו דברים שמי שאמר לי אותם כבר מזמן לא זוכר שהיו ואני לא שוכחת לו שנאמרו. [כאן מביאה דוגמה אישית של סכסוך מלפני שנים עם חבר קיבוץ שכשהטיחה בפניו את שאמר לה הוא כבר מזמן לא זכר בכלל במה מדובר]. הגיל אמנם עוזר וממתן תכונה זאת אבל הייתי שמחה לשכוח יותר ולסלוח יותר.

10 משהו שאת לא אוהבת ומשהו שאת אוהבת בהזרוע?

לא אוהבת: בעיקר את הקטע של "מגיע לי". יותר בשכבות הצעירות בקיבוץ, אבל זו תופעה שהיא נחלת כולנו בשלב כזה או אחר בקיבוץ. זה עלה סביב דמי קליטה, מאבקי דיור, ועוד ועוד... לא פוטרת גם את שכבת הגיל שלי מרעה זו. קיים אצל כולם. זה ללא ספק חלק שטובע ומאפיין את חיי הקיבוץ בכלל, ואת זה בהזרוע בפרט.

אוהבת: את ההתגייסות בשעת צרה. תכונה קיבוצית יפהפייה שנחשפתי לה באופן מיוחד כשלמנשה הייתה תאונת דרכים ועשרות אנשים התקשרו להציע עזרה, וכשחזרנו הביתה הביאו אוכל ועוגות. אני רואה את זה בהרבה מקרים - כשקורה משהו אנשים מוכנים לעשות מאמצים מאוד גדולים כדי לעזור. זה כוחה היפה של הקהילה שלנו.

תודה לאסתי על גילוי הלב והנכונות לחשוף מעט מעצמה לכולנו.

להתראות בעיתון הבא עם "גיבור" או "גיבורה" נוספים שמוכנים לחשוף בפנינו מעט מרחשי, הרהורי וסודות ליבם. ובינתיים, תחשבו מה אתם הייתם עונים. ראיין: דני נהב

10 שאלות ותשובות עם אסתי הזארי

גיל: 61

מצב משפחתי: נשואה + 3

ילדים + כ-5 נכדים מאומצים.

מקצוע: אחראית

בפלטטופיל למשלוחים

בארץ.

1 מה הזיכרון הראשון שלך?

כשאימא שלי ילדה את אחי ערן, ואני הייתי אז בת שנתיים וחצי, נסעתי עם אבא באוטובוס לבקר את אימא והתינוק בבית היולדות בעפולה. אימא ישבה על הספסל הירוק מחוץ לחדר היולדות שהיה במבנה הישן. אני ראיית את הדבר הקטן והמוזר הזה שהיה בחיקה של אימא שלי ולא הבנתי מה ההתרגשות והשמחה. (עד היום אני לא מבינה...).

2 מה הדבר האחרון שחיפשת ב"גוגל"?

כרטיסי טיסה לניו-זילנד. (זה לא בשבילי כי אני רק חזרתי עם מנשה מטיוול גדול בדרום אמריקה). חיפשתי את הכרטיסים הזולים בשביל אלעד בני, שממש בימים אלו נסע לשם. אני משמשת כל השנים כ"סוכנת הנסיעות" של המשפחה.

3 מהו התחביב הכי משמעותי שלך כיום?

לישון! [יורה את התשובה ללא היסוס או התלבטות]. אני לא יודעת אם זה נחשב כתחביב אבל בשבילי זה תחביב אמיתי. אני ישנה יחסית המון. אין לי בעיה להירדם כבר בשש וחצי אחר הצהריים ולהתעורר למחרת בבוקר. יש לי יכולת שינה מופלאה. כשאני עייפה אני יכולה להירדם בכול מצב ובכול שעה. נראה שתחביב זה עבר בירושה גם לילדים שלי...

4 מהו החטא הקטן שלך (ה"גילטי-פלזר")?

החטא הקטן שלי הוא גדול... [שוב קיוויתי בלב שזה לא שוקולד...]. זה שוקולד. לא, אצלי זה לא כמו כולם, אני משהו מיוחד. אני כול יום אוכלת לפחות טבלה אחת של שוקולד ולפחות 2 בראונינג שוקולד צ'יפס. מתי? לפני העבודה ואחרי העבודה. מכורה לשוקולד ללא גבול.

5 אם היו נותנים לך שעה - היכן בעולם היית רוצה להיות?

לא משנה לי איפה להיות, העיקר להיות עם אנשים שאני אוהבת. לדוגמא: באחד הטיולים המשפחתיים מצאנו את עצמנו נכנסים לחדר שינה מגעיל ומזעזע עם שירותים בחוץ. מחריד! (לא בדקנו לפני ששילמנו...). אבל אצלי המקום שמור בלב כמקום מיוחד בגלל שהיו כול כך הרבה בדיחות וצחוקים שכיפרו על הכול. הביטוי "יותר גרוע מהחדר בסלובניה" נהפך למטבע לשון משפחתי, ומעז יצא מתוק. מוכנה אפילו לחזור לשם.